

Sygnatura akt VI GC 376/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2021r. na posiedzeniu niejawnym1 sprawy

z powództwa **K. H. (H.)**

przeciwko **P. S. i A. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych P. S. i A. S. solidarnie na rzecz powoda K. H. kwotę 7.287,74 EUR (siedem tysięcy dwieście osiemdziesiąt siedem euro 74/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2020r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 5.639,88 zł (pięć tysięcy sześćset trzydzieści dziewięć złotych 88/100) tytułem kosztów procesu.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 7.463,51 EUR wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2020r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że kupił od pozwanych samochód F. (...), który według ogłoszenia pozwanych był bezwypadkowy i znajdował się w doskonałym stanie technicznym. Na skutek sprawdzenia pojazdu okazało się że posiada on wady techniczne i nie jest bezwypadkowy. Powód poniósł koszty częściowej naprawy (2.199,79 EUR) oraz wydania opinii ustalającej pełne koszty naprawy (330,50 EUR). Dochodzona kwota stanowi poniesione już wydatki oraz dalsze koszty przywrócenia pojazdu do stanu w jakim powinien się znajdować.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 września 2020r. sygn. akt VI GNc 471/20, nakazano pozwany aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 7.463,51 EUR wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2020r. oraz kwotę 4.094,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Podnieśli, że zapewnienie o bezwypadkowości pojazdu było zgodne z wiedzą pozwanych. Powód nie notyfikował wad w ramach rękojmi. Pojazd mógł ulec wypadkowi już po jego zakupie przez powoda. Powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności kontraktowej.

Sąd ustalił.

Pozwani – w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej – zaoferowali do sprzedaży pojazd marki F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, zapewniając że pojazd jest bezwypadkowy i znajduje się w rewelacyjnym stanie technicznym i wizualnym.

Dowód: wydruk oferty – k. 18 – 20.

W dniu 10 grudnia 2019r. powód kupił od pozwanych F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...) za cenę 85.617,17 zł. Pojazd został odebrany przez powoda. W fakturze VAT i protokole odbioru zawarto zastrzeżenie o wyłączeniu rękojmi sprzedających za wady fizyczne pojazdu.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 21, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 17.

Na początku 2020r., powód zlecił naprawę silnika zakupionego pojazdu marki F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...). W trakcie naprawy, po dokonaniu rozbiórki przedniej części pojazdu ujawniono ślady częściowo wykonanej naprawy powypadkowej. Stwierdzono przy tym, że zderzak przedni był kilkakrotnie złamany; przednia belka poprzeczna zniekształcona i wgnieciona; po lewej i prawej stronie belki poprzecznej widoczne były wypilowane podłużne otwory; przednia maskownica została zastąpiona częścią używaną; lewa belka wzdłużna ramy była wgnieciona, zniekształcona i wykrzywiona; przedni punkt podparcia na prawej belce wzdłużnej wypilowany; prawy zbiornik na płyn do spryskiwaczy, obudowa chłodnicy i wentylator były połamane; chłodnica międzystopniowa, kondensator i chłodnica wodna były nadtłuczone, zniekształcone i zgięte; dolna belka chłodnicy kilkakrotnie wgnieciona i zniekształcona; oba przednie reflektory zostały zastąpione zamiennikami; pokrywa silnika została wyremontowana i polakierowana; w stanie zamontowanym stwierdzono różnice w odstępach między przednią krawędzią pokrywy silnika a górną częścią zderzaka.

Koszt usunięcia uszkodzeń (przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku) ustalono na 5.502,- EUR netto (6.547,38 EUR brutto).

Dowód: opinia (...) (z tłumaczeniem) – k. 22 – 47.

Powód poniósł koszty wykonanej naprawy pojazdu w wysokości 2.199,- EUR, z czego 1.631,01 EUR stanowiły koszty naprawy elementów pominiętych w opinii (...).

Powód poniósł koszty sporządzenia opinii (...) w wysokości 330,50 EUR.

Dowód: faktura Nr (...) (z tłumaczeniem) – k. 49 – 54, faktura Nr (...) (z tłumaczeniem) – k. 15 – 16.

Pismem z dnia 3 lutego 2020r. powód poinformował pozwanego o stwierdzonych wadach pojazdu. Pismem z dnia 14 kwietnia 2020r., doręczonym w dniu 21 kwietnia 2020r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.463,51 EUR tytułem odszkodowania w związku z nienależytym wykonaniem umowy sprzedaży, w terminie 7 dni.

Dowód: pismo (e-mail) z dn. 3.02.2020r. (z tłumaczeniem) – k. 13 – 14, pismo z dn. 14.04.2020r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 55 – 56, 57.

Pojazd F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...) uległ uszkodzeniu w wypadku, który miał miejsce 28 stycznia 2019r. W następstwie tego pojazd poddano naprawie, którą wykonano prowizorycznie, niezgodnie z technologią producenta i w sposób powodujący zagrożenia niebezpieczeństwo przy użytkowaniu pojazdu.

Zakres uszkodzeń pojazdu określony w opinii (...) jest zgodny z rzeczywistym zakresem uszkodzeń; przewidziane czynności naprawcze są adekwatne do zakresu uszkodzeń.

Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tego wypadku w warunkach rynku polskiego wynosi 16.626,86 zł.

Zakres faktycznie wykonanej naprawy (poza zakupem kluczyka i opony) odpowiada zakresowi uszkodzeń i koniecznej naprawy.

Dowód: opinia biegłego – k. 127 – 150.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty wnioski o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda i pozwanego nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/08).

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła (kwestionowane były jedynie niektóre fakty, które miały z dowodów tych wynikać), co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność faktu i daty uszkodzenia pojazdu oraz uzasadnionego zakresu i kosztów jego naprawy. Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając datę w jakiej doszło do uszkodzenia pojazdu, zakres jego uszkodzeń i koniecznej naprawy a także analizę faktycznie wykonanej naprawy w odniesieniu do zakresu uszkodzeń wraz z merytorycznym, przekonującym uzasadnieniem sformułowanych w niej wniosków. Opinie nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron. Powód oświadczył, że opinii nie kwestionuje (pismo procesowe z dnia 9 kwietnia 2021r.). Natomiast uwagi pozwanych (gdyż nie sposób uznać zawartego w piśmie z dnia 26 marca 2021r. żądania za zarzuty) nie mogły dawać podstaw do kwestionowania prawidłowości wniosków opinii biegłego. Biegły oparł się na załączonym do pozwu kosztorysie co w połączeniu z uzyskaniem pewnej informacji o dacie wypadku z udziałem spornego pojazdu przypadającej przed dniem sprzedaży go powodowi, uzasadniało odstąpienie od dokonywania oględzin, zwłaszcza że pojazd został już w znacznej części naprawiony. W konsekwencji Sąd zaniechał zobowiązania biegłego do wyjaśnienia przyczyn zaniechania oględzin, czego domagali się pozwani.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 4585 § 1 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka R. F. na okoliczność stanu zakupionego pojazdu i jego zgodność z umową, rodzaj usterek. Obowiązkiem powoda jest powołanie już w pozwie wszystkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie. Roszczenie oparte było na twierdzeniu, że pozwani sprzedali powodowi pojazd uprzednio uszkodzony jako bezwypadkowy, a dochodzona kwota odpowiada kosztom jego diagnostyki i naprawy. W tych warunkach, w kontekście tezy dowodowej zawartej w piśmie procesowym z dnia 30 listopada 2020r., niezależnie od zarzutów pozwanych, powód zobowiązany był do powołania dowodu z zeznań świadka R. F. już w pozwie. Okoliczność objęte tezą dowodową powód zobowiązany był bowiem wykazać niezależnie od ewentualnych zarzutów pozwanych a nie dopiero w wyniku ich podniesienia. Podkreślenia wymaga, że zakreślony powodowi termin do ustosunkowania się do treści sprzeciwu od nakazu zapłaty dotyczył jedynie zarzutów, które nie kwestionowały bezpośrednio twierdzeń pozwu a odnosiły się do okolicznościach sprawy mogących mieć wpływ na wynik procesu. Dowód ten okazał się zatem spóźniony. Natomiast w zakresie oceny charakteru wad (ukryte), właściwym środkiem dowodowym byłaby tu opinia biegłego, niemniej należy wskazać, że podstawa prawna roszczenia powoduje, że powyższa okoliczność jest indyferentna dla oceny odpowiedzialności pozwanych, co czyni wniosek dowodowy zbędnym (art. 235² § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c.)

W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje prawo polskie, stosownie do art. 4 ust. 1 pkt a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I – Dz.U.U.E.L. z 2008r., Nr 177, poz. 6).

Poza sporem pozostawał fakt zawarcia między stronami umowy sprzedaży. Kwestią sporną pozostawało należyte wykonanie tej umowy przez pozwanych. Zgodnie z art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność kontraktowa oparta jest na domniemaniu winy dłużnika. Oznacza to, że obowiązkiem powoda było wykazanie faktu, że umowa sprzedaży nie została należycie wykonana oraz wysokości poniesionej z tego tytułu szkody. W niniejszej sprawie ocena należytego wykonania umowy sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy pojazd marki F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...) był bezwypadkowy w chwili zawarcia umowy sprzedaży między stronami, tj. w dniu 10 grudnia 2019r. O takiej jego cesze, pozwani zapewnili bowiem w ogłoszeniu o sprzedaży. Podkreślenia wymaga, że doświadczenie życiowe wskazuje, brak uprzednich szkód w pojeździe jest czynnikiem decydującym przy zakupie używanego pojazdu. Czyni to z powyższego zapewnienia pozwany istotny element wiążącego strony kontraktu.

Materiał dowodowy w postaci opinii (...) przekonuje, że sporny pojazd uległ wypadkowi. Z opinii biegłego wynika przy tym, że wypadek ten miał miejsce przed zawarciem przez strony umowy sprzedaży bo w dniu 28 stycznia 2019r. Oznacza to, że deklaracja pozwanych zawarta w ogłoszeniu o sprzedaży nie odpowiadała rzeczywistości. Co jednak istotniejsze, uszkodzenia powstałe na skutek tego wypadku nie zostały usunięte w całości, a w zakresie w jakim o uczyniono – nastąpiło to prowizorycznie i niezgodnie z technologią producenta. Przesądza o tym treść opinii (...), w której wskazano na pozostawienie licznych uszkodzeń i zastosowanie części zamiennych stanowiących zamienniki, którą potwierdzają także wnioski opinii biegłego.

Powyższe prowadzi do wniosku, że pozwani sprzedali powodowi pojazd nieodpowiadający cechom, o których istnieniu go zapewnili. W konsekwencji, powód stał się właścicielem pojazdu uprzednio uszkodzonego w wypadku zamiast uzgodnionego pojazdu bezwypadkowego, przy czym cena sprzedaży odpowiadała pojazdowi bezwypadkowemu. Stanowi to niewątpliwie o nienależytym wykonaniu umowy sprzedaży przez pozwanych. Nienależyte wykonanie zobowiązania polega bowiem na jego wykonaniu częściowo niezgodnie z jego treścią. Niezgodność ta może zostać usunięta poprzez wykonanie prawidłowej naprawy pojazdu, której koszty stanowią szkodę po stronie powoda. Uszczerbek majątkowy polegający na konieczności poniesienia dodatkowych – ponad zapłaconą cenę – wydatków w celu doprowadzenia kupionego pojazdu do stanu uzgodnionego w umowie, stanowi szkodę po stronie powoda. Test warunku sine qua non dalej przy tym skutek w postaci stwierdzenia adekwatnego – w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. – związek przyczynowy między nienależytym wykonaniem zobowiązania a w/w szkodą. Gdyby bowiem sporny pojazd odpowiadał treści umowy, to po stronie powoda nie powstałaby konieczność wydatkowania dotykowych kwot na przywrócenie go do takiego stanu.

Koszt naprawy pojazdu F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...) został ustalony w opinii biegłego na kwotę 16.626,86 zł brutto – w warunkach rynku polskiego. Natomiast faktycznie wykonana naprawa na terenie Republiki Federalnej Niemiec zasadniczo pokrywała się z zakresem uszkodzeń oraz koniecznych napraw (wyjąwszy zakup kluczyka oraz opony), w tym także elementy, które zostały już naprawione na zlecenie powoda, a nie były objęte opinią (...). Nadto, w celu ustalenia zakresu koniecznej naprawy i jej kosztu powód zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy, której koszty wynosiły 330,50 EUR. Skoro, jak wynika z materiału dowodowego, koszty naprawy pojazdu obciążają pozwanych wobec nienależytego wykonania umowy, to również koszty poniesione przez powoda w celu wyjaśnienia tej okoliczności, pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z tym nienależytym wykonaniem umowy.

Co za tym idzie, roszczenie powoda było usprawiedliwione do kwoty 7.287,74 EUR, stanowiącej sumę: kosztów naprawy określonej w opinii (...) (5.502,- EUR netto), faktycznie poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w zakresie przenoszącym w/w wycenę, określonych w fakturze Nr (...) – z wyjątkiem czynności związanych z zakupem i montażem kluczyka (inicjalizacja systemu PATS; system ze zdalnym sterowaniem; obróbka klucza), która – zgodnie z opinią biegłego – nie pozostawała w związku ze szkodą (1.455,24 EUR netto) a także kosztów prywatnej ekspertyzy zleconej przez powoda (330,50 EUR netto). W tym miejscu należy wyjaśnić, że należało uwzględnić koszty określone w opinii (...) a nie koszty naprawy pojazdu w realiach rynku polskiego. Powód nabył pojazd w celu używania go w swoim miejscu zamieszkania i tam zlecił naprawę. Gdyby nie nieprawdziwe zapewnienia poznanych działania powoda prawdopodobnie nie miałyby miejsca. W konsekwencji naprawa pojazdu na terenie Republiki Federalnej Niemiec pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym. Jednocześnie nie można oczekiwać od powoda, że w celu minimalizacji kosztów naprawy, zleci jej wykonania w innym kraju.

Powód domagał się naprawienia szkody poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej – zgodnie z art. 363 § 1 k.c.

Odpowiedzialność solidarna pozwanych wynika z faktu prowadzenia przez nich działalności gospodarczej w ramach spółki cywilnej oraz przepisu art. 864 k.c.

Roszczenie odszkodowawcze podlega zaspokojeniu w warunkach określonych w art. 455 k.c., a zatem na wezwanie wierzyciela. Powód wezwał pozwanych do zapłaty odszkodowania pismem z dnia 14 kwietnia 2020r., doręczonym w dniu 21 kwietnia 2020r., zakreślając 7 dniowy termin na spełnienie świadczenia, który upłynął w dniu 28 kwietnia 2020r., a zatem odsetki służą powodowi od następnego dnia, tj. 29 kwietnia 2020r.

W obronie przed roszczeniem powoda pozwani nie podnieśli żadnych skutecznych zarzutów. W istocie ograniczyli się do kontestowania okoliczności związanych z uszkodzeniem pojazdu. W tym zakresie jednak dowód z opinii biegłego wykluczył wątpliwości pozwanych co do daty zaistnienia wypadku z udziałem pojazdu F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...), przesądzając że miał on miejsce przed zawarciem spornej umowy.

Przepis art. 471 k.c., przewidujący domniemanie winy dłużnika w nienależytym wykonaniu zobowiązania, otwiera u jednocześnie możliwość uwolnienia się od odpowiedzialności, poprzez wykazanie braku winy w nienależytym wykonaniu zobowiązania. Wymagało to jednak od pozwanych podjęcia odpowiedniej inicjatywy dowodowej. W ogłoszeniu o sprzedaży pojazdu F. (...) (chłodnia), 2.0 TDCI, (...) pozwani zapewnili, że jest on bezwypadkowy i w stanie idealnym. W tym miejscu należy wskazać, że pozwani zawodowo zajmują się sprzedaż hurtową i detaliczną samochodów osobowych i furgonetek. Oznacza to zwiększenie miernika należytej staranności przy wykonywaniu tej działalności stosownie do art. 355 § 2 k.c. W konsekwencji odbiorca w/w deklaracji mógł w sposób usprawiedliwiony zakładać, że jest ona zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwani nie mogą się tu zatem zasłaniać twierdzeniem, że zajmują się jedynie pośrednictwem w sprzedaży pojazdów, a deklaracja zawarta w ogłoszeniu o sprzedaży była zgodna z ich aktualną wiedzą. Zajmując się zawodowo obrotem pojazdami używanymi, winni bowiem składanie takich zapewnień poprzedzić kompleksowym sprawdzeniem pojazdu, zwłaszcza że – co musi być im wiadome wobec profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności – brak uprzednich uszkodzeń pojazdu na skutek wypadku jest z punktu widzenia potencjalnego kupującego cechą istotną, decydującą o wyborze określonej oferty. W sposób oczywisty ma też wpływ na cenę. Nie można przy tym zgodzić się z pozwanymi, że stwierdzenie uszkodzenia pojazdu wymagało specjalistycznego badania. Z opinii (...) wynikało bowiem, że w pojeździe (w stanie zmontowanym) widoczne były różnice w odstępach między przednią krawędzią pokrywy silnika a górną częścią zderzaka. Dla osoby profesjonalnie zajmującej się sprzedażą pojazdów jest to wskazówka sugerująca potencjalną naprawę. Podobne wnioski winni pozwani wywodzić z badania grubości powłoki lakierniczej. Podkreślenia wymaga, że pozwani nie mieli obowiązku wykonania szczegółowego badania stanu pojazdu, o ile nie deklarowaliby że jest on bezwypadkowy. Decydując się na złożenie takiego zapewnienia, winni się już jednak liczyć z konsekwencjami jego niezgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Podkreślenia wymaga, że z punktu widzenia oceny ewentualnego braku winy po stronie pozwanych, bez znaczenia jest czy część wad pojazdu miała charakter ukryty. Sam fakt, że ponad nie był bezwypadkowy, o czym pozwani powinni byli przy dołożeniu należytej staranności wiedzieć, a jeśli wiedzieli, nie powinni składać odmiennych deklaracji, powoduje, że próba ekskulpacji na potrzeby uniknięcia odpowiedzialności z art. 471 k.c. nie mogła przynieść spodziewanego skutku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 175,77 EUR. Na sumę dochodzoną przez powoda składały się koszty wyceny, szacunkowe koszty naprawy zgonie z opinią (...) oraz koszty faktycznie poniesione, określone w fakturze Nr (...) (pozycja oznaczone symbolem X). W tym ostatnim zakresie, na podstawie opinii biegłego, ustalono, że naprawa związana z zakupem i montażem kluczyka (inicjalizacja systemu PATS; system ze zdalnym sterowaniem; obróbka klucza) nie pozostawała w związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym, a tym samym nie mogła wchodzić w zakres odszkodowania. Należy dodać, że co prawda biegły zanegował także zasadność zakupu i montażu opony, jednak koszt z tym związany nie był objęty dochodzonym roszczeniem.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 98% i oddalono w 2% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 5.839,94 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.677,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, pokryte z zaliczki powoda w wysokości 545,94 zł. Poniesione przez pozwanych koszty procesu wynosiły łącznie 4.162,94 zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, pokryte z zaliczki pozwanego w wysokości 545,94 zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 5.723,14 zł (5.839,94 x 98%), zaś pozwanemu w wysokości 83,26 zł (4.162,94 zł x 2%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 5.639,88 zł (5.723,14 zł – 83,26 zł) należną powodowi od pozwanych solidarnie (art. 105 § 2 k.p.c.).

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.